

עין משפט נר מצוה

יז א מיי פיר מלכות מעה"ק הלכה ה'

יח ב מיי פיר מלכות חגיגה הלכה י'

יט ב מיי פיר מלכות מעה"ק הלכה ה'

מוסף רש"י

בנסכים הדאן בפני עצמן. כגון שהיה ונת נלא נסכים ולאחר זמן היה נסכים בפני עצמן. יכול להבלין צלילה (מנחות זרז). כתוב אחד אומר כתוב לך בר. אלא נסתם, וכתוב אחד אומר כי על פי בר. אלא לא נסתם (יבמות יז). אי אתה רשאי לאומרי בבכת. מכלל נאמר. שהלכות לא ניתן לבטול אלא מפני שהמרה משתמח (טו). ושכתב. דנדים שאלמתי לך כנחמ. אי אתה רשאי לאומרי על פה. לתוספת לשאל על פה (טו). עת לעשות לה'. ואם נא לא לעשות תקנה לט שמים. הפרו דברי תורה לשע אלהים (טו ז). ואשאל את נדרי. אלא לא בחביון ואשאל הנדר שדמתי גבורי. דנדיכי בתריה כי נדר נדר ענדך בשכח נהיה. ויבחינו מהי בני ויהא לא היה שם המזבח כי און בגנצון (סוטה זרז). להביא בבשים לעולה. ואמר מר במסכת מנחות (פו). כבשים מחביון (טו). שנה ששיתיה של שמואל הדתי. שפירשתי שיה יודע עשיתי דוד מלךמן מ' שנה ועשה מלמלו מ' שנה ששאלו שאלו מלך מויה לויס אלה ששלו שמואל ושאלו. דנדיכי בתחלת המלכות ועשה לנטיין פניקיון לא היה סייענו על שאול בעולם ואף סייענו על שמואל בעולם שהיה קנה מלך לא פסקו ושעים שנהן שאול בעלמו בתי שמואל. כמו שגמרו כסדר עולם אלא מת שמואל לפני מות שאול אלא ד' חדשים. וז"ל שנהן הניע הקן על אלא ואשלו לחצורו להסס לוי שם המלוכה (נדרי זרז. יע"ש עזר).

שינויי גוסהאות

אל דלא תסמי. אות ו' מתקן (ט) צ"ל מומתיא ג' אל ו'א אשכח בברא חביב ליגרתא והא אמר כי וספאר מתקן (ט) כותבי הלכות כשורשי תורה (טו) כי דרדשי (טז) ס"א דרדש (ז) ככת וכן לקמן (ד"ה) ו' הלכות מדרש ואגדור אמרי דילמא י' ס"א דילמא מוזהא מילתא. לישא לאתריה (ובכתי אחר אמי) אמרי רבנן לארביסויא ממיכי ויכין דליאנא שמה תכיון ומתקין וכי משתנה מילתא מעינין כספדלא וכי אחר דרבי יוחנן כי (טו) כי מ' מעיקר אית אחת מן התורה ואל (טו) מ' מ'מ'מ' לו נסכים צלילה (טו) יא' מקדישין בלילה ומקריבין בלילה (טו) צ"ל קדוש צלילה בין ביום ובין בלילה בלילה בין ביום ובין בלילה וכי צ"ל (ד) יא' ועלת השנה. גירסת הרגמ"ה ועלת השנה (טו) יא' חאגין. וזו גירסת רש"י אלא וירכבה הרגמ"ה צאכרין (טו) טו' מינת חובה מתקן (טו) טו' צ"ל לעולותיכם (ד"ה) טו' מתקן חוטא ונמנמ' קנאות (טו) יא' צ"ל ונמנמ' במה הכותב מדבר אי בשלמי נדר הרי כבר אמור אי בשלמי נדר הרי כבר אמור אמור אלא נבדח שמי

ויר. כי נראה מדברי רש"י (טו) צ"ל ותנן ומתני' היה צלילה טו' (ט) דתניא. ס"א דתנן כל הנדר והנדק קרב צנמה וכל שאינו נדר קרב. וזו קרב צנמה. אלא כמו שכתב בדפוס אינו נכון משנה אלא לנשן גרימא (טו) צ"ל אמר כי יוסף קמי מכלן מויות וכי דמי סבר מנאי הו', ומו איכא למי' דמויות לא קרנא צנמה יחיד והא מינע וחי וגו', ומלא רבי אומר אצטלוס וחי עולם היה והיה שעמא זמן היתר צנמה היה וסאמי ענק נלמה גדולה ואילו לתצרון לעלמי לנדיה לא ש"מ קרנא מויות צנמה יחיד ולכי חיל לתצרון משום עיקר נדריים בתצרון הוה תמן (וכן היה גירסת הרגמ"ה ז"ל. ופסקת ספרים יד' דעיקר גדולא בתצרון הוה עיקר נדרי צנמה בגזרס היה ואין צנמה בגשור) היה ונבון דלמר דבי מטינא ליוטליס אילניא לתצרון ויהיה תמן וזה נפקא ליה מינה אלא אמר ד' ר' יהודה וי' מנאי נפקא מיניה וכו' היה בגשור היה אלא אמר ד' ר' יהודה ואיטימא דכא כי מנא שאלן להניא כבשים מתצרון, דאי לא מינא הכי מויות חוץ לחץ ואין עולם לו מן המנין אלא ש"מ להניא כבשים מתצרון, ומי' מויות קרנא צנמה יחיד פריך אי הכי מתצרון מנעלי ליה אלא שעת היתר הצמות וקצופי נדרי צנמה יחיד אלא, מן מלאמי כספרים ישנים וזו היה גירסת הרגמ"ה ז"ל (טו) (ג) ד' דמי אחר כל סממי מויות מנאי היה הא רבי מנאי והא רבינו מי איכא למי' כי' ד' קאיא גילקוט. (ד' והסמכי יהדי מתקן) מתקן אומר קרי ליה נדר (טו) (ז) היה. ע' בשערי נסחאות כאן נדיה' ר' מנאי. שמי נבאחאט אלא (ז) מקריב מקץ ארבעים שנה לאמיא מנין מקץ מן שנה כי (טו) (טו) ס"א גליין דלמתינן מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול המלך (טו) (טו) מלך שנה (ט) תסמי מנחת נסכים (טו) (לא) הוצא דקדשן שחיטת חובה בגופיה דלא מצוי למקריבה בלילה (טו) (ט) כשורפי תורה (טו) (לא) דמתי לחדש דנר כגון ו' שחדשה היה שלא היה יודיעין לתרוץ הבחייות (כנתי' מתקן אמת מויות דמתי הדקה אלא שם יא' (טו) (לא) צלילה וצ"ל נאמן לא לקרינהו אלא מעלת השחר לא דעומה השחר עושה כסס פסול ליה כמו שפוסל בארבים עומן על מחדר ידי אמרי' נאמי אשילי נמחר יא' מ' לא לקדשינהו לנסכים צלילה בעלי שנה אלא לקדשינהו לא לישא נמחר להא דאפסלו צלילה כדלמתינן נמנחם ונכסו אמרי' (טו) (לא) נ' דרש"י. וגי' צ"ל ומקרינן ע"ה כן כדלמינן

והד"א, (לא) ומוספין הסיד' ומידי' אף נסכים ביום וכדאוקמת לעיל בנסכים הבאין עם חובה וקדשו בשחיטתו הסיד' ומידי' לנדוט שלמי מויר דקריבין במדעי דאי שלמי נדר היה כבר אמר דנדיכים. וממיתא אמור עד מינת דאי מתקן (טו) (ט) ע"י צ"ק שמהקר הגימא, (לא) דיי' אמור דיי' אף מויתר וליג' (הרגמ"ה) (לא) יחיד דהא תניא לעיל כל שאינו נדר ונידב אינו קרב בבמת יחיד הסיד' (טו) (ט) צ"ל להצרון (יע"ש) (לא) היה ומינשה לשנה היה נמנמ' (טו) (ט) מתן גדולה אשר נגנצון (טו) (ט) מתן מתצרון ועיקר נדר קרי דרי אשר נדריה בחברון. והא (טו) כבשים מחביון ולהקריבן כי' גדולה לפי שכן גדולים ומומחים דנדיכ' מנחות (פז). צילום מנחול כבשים מתצרון משלבי ל' קרקעיות וס"א (טו) (ט) מתן דמויות קריבה צנמה (טו) (ט) מתן מוזהא שחרי עדיין לא היו נביאים וכתובים אמנ' (טו) (ט)

יד:

דברים שכבבת א' אתה רשא' לאומרים בעל פה. וס"ת היכי קאמרין מומורים על פה וי"ל דלון להקפיד רק מה שכתוב בחומש מלאמנ' קשה היכי קרינן ויושע וקריאל שמע וי"ל [ב] דלון להקפיד אלא דנדיב שמואלא אחרים ידיו מוזהבן: **והנני** המנחות והנוזרות! בבמת יחיד דבר ר' מאיר. הוה מנאי נשנוי מנאי היה אשר צפ' בתרא דזנבים (דף קז). פליגי רבנן עליה

דרבי מאיר ומסקין התם למנחות ומזירות איכא צניניהו (סח פט): **כמי** מכאן נזירות וה"ה לנדיך כמו כן למיסמיה מהיהא דפ' בתרא דזנבים (דף קז: ע"ש) דלמר מנחות ומזירות איכא צניניהו: **אלא** כיון דהותרו הבמות כ"ה הובא דבעי מקריב. ולנצנן דפליגי עליה דרבי מאיר דלמר מויר לאו נידר ונידב הוה לציך לומר דלא הילך אצטלוס אלא להניא כבשים מחביון ולהקריבן בגנצון מיהו לפי מה דפרש"י פריך בתרא דזנבים (ג"ז סז) דרבנן דרבי מאיר כרבנן בתראי סבירא להו דלמרי כלן וכלן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים צלצק קשה דל"כ היכי קאמר אצטלוס אלאכא נא ואלשלמה אמת נדרי אשר נדרי וגו' הא לאו נידר ונידב הוה מזירות לרבנן וא"כ כלן וכלן לא קריבי וצריך לחלק המאמ"ס דרבנן דרבי מאיר לא ס"ל כרבנן בתראי אלא כרבי יהודה סבירא להו דלמר דצנמה גדולה אפי' חזות נמי קרבו ורבי מאיר דאית ליה מזירות דבר הנידר והנידב ^ו הא מזינו למימר דאית ליה כרבנן בתראי דזנבים דלמרי כלן וכלן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים צלצק מיהו היטא דשמעמעה לא משמע כפרש"י מיהו מינא לר' שמעון דלמר התם צפ' בתרא דזנבים (גז"ש) אף ליצור לא הקריבו אלא פסחים ומזבות הקצוה להם זמן ואמר צפ' לא שעה (פסחים לה:) זאת אומרת שחלות תורה ודקיקי מויר נאכלין צנוצ וגנצון ופרש"י שם דהיינו דלא כר"ש וא"כ היכי קאמר אצטלוס אלאכא נא ואלשלמה לא נדרי הרי לא היה יכול להקריבו ומיך מויר הרמ"י דרבי שמעון לעטמינה דלמר במסכת מויר (דף מו:) דאס גילת על שלמי נדבי יאל ואס אמר הריני מגלה על מאה עולות וצ"ח משה עולות וא"כ אפשר דאצטלוס נדר להניא עולות נדבה ודבר הנידר והנידב קרב צנמה לר"ע ועליה היה אצטלו' ראה לגלח:

יש בקרבנות פרק שני תמורה

לא תסמיט נסכים. מהיהא מתני' דלעיל ומאי לתרוצי: **הא**. דקמתי נסכים כהדי דברים שדרכן ליקרב דיוס היינו נסכים הנאלין עם הזבחים: **כפני עצמן**. שלא קדשו בשחיטת הזבח יכול להקריב צלילה: **כשורפי** **לס הסורה**. שאין מזלינן אותן צנמת בפני הדליקה. ל"א שאסור להשהותן

כמונים דמורה שצנעל פה היא: **והלמד** **מן**. מתוך הספרים: **חדא**. חדשה חדש. לא לחדש דנר כגון וז שחדשה חדש. **ועיניו כספר אגודא**. שלא ישתכחו: **עם לעשותם**. כשעשו להם הדבר לשם קדושת השם ראוי להפסי תורמך ומוטצ מעקר כו': **השאל** **דאמרם** כו'. יכול להקדישן ולהקריבן צלילה (ב) אחת. ל"א גרסינן עולות השחר פוסל צהן כאצרים כלומר הא דלמרינן נודמנו לו נסכים צלילה דלמרינן צלילה להנאמן ומקריבין: **כאצרים**. של ממיד צנמן וצמים (פו).

וכן עיקר הגהת הרז: **חזות הכאוס**. מחמת הרגל צרגל כגון עולת ראהי וחגיגה ומוספין (ט) (ז) (ט) **אמור נדיכים**: אף נסכים ציוס: **לנדוט שלמי טויר**. דאי שלמי נדבה הרי כבר אמור נדבותיכם ואי משום הקישא לנדוט ולשלמים: **שלמי פסח**. חגיגת י"ד כשכהיהת מצורה מרובה נמנמ' על הפסח ואינו סיפק להן היו מביאין עמו שלמים ואס הפרישן לשם כך ולא הקריבוס יקריבוס צהו"מ דאי שלמי מויר לא צריכי ריבוי לרביי דמנדיכים ונדבותיכם נפקא דמזירות ע"י נדר צא עליו ונידב ונידב קרינא ציה אצל שלמי פסח מוזה וינוח דלמפרש צפסחים צפ' ואלו דברים (דף קז: ע"ה). **והנויות** **בצמא יחיד**. אלאה נידר ונידב חשיב ליה דאי לאו הכי לא הוה קרב צנמת יחיד (ט): **סמי מכלן מויות**. דלע"ז דמויות צאה עליו ע"י נדר אין הקצננות נקראין נידר ונידב דהא לא נדר אלא מן היין והקרבן מאלייו מוטל עליו מוזה: **אשר נדדיס לה' צחצרון**. משמע שצחצרון אלק' ואשלמה שם נדרי וההוא נדר מזירות היה דאצטלוס מויר עולם היה ^{מא} ומשלשים לשלשים יוס היה מגלח ומציא קרבן ומדנהלך להקריב קרבנות מזיומיו צחצרון דהיא צנמת יחיד שמע מינה נידר ונידב הוא: **אעיקר נדרו קאי**. האי צחצרון וה"ק אלאכא נא גדולה שם בגנצון דהמס דלמס חזת מוזה ששעה משא ואשלמה נדרי ^ו שגמרה צלילה לא שגיבא הקרבן צחצרון ^מ: **והא בגשור כו'**. דכמי כי נדר נדר עצדך צנמתי בגשור וגו' (י): **לשניא כבשים ימי** . ולהקריבין שצו צנמה גדולה וה"ק אשלמה אמת נדרי כלומר אשלמה אמת מזירותי ואלגלח ומחצרון אציה לכבשים ולכסי פריך מחצרון מינעי ליה: **צחצרון כו צנמי** שמיני צנמן' מנחות (דף פז:). **אלא לעולם לאקריבו**. דמזירות ^מ צנמת יחיד: **סיקיי לך גנצון**. דשס מוצנח שעשה משה:

רבינו גרשום

וא' קש"א. מתני' דקתינ דמקריבין חובה חייבין באחריות כלומר אף בלילה. ברייתא דהא דתני ומנחות ונסכים בלילה היינו בנסכים הבאין בפני עצמן. שלא הקריש עם חובה אלא שהקרישם לאחר הקרבת חובה שיכול אדם להקריב בזהו היום ונסיכו מיכן ועד עשרה ימים ובהנהו קאמר דקריב אף בלילה והאי דקתינ ברייתא דברים שדרכן להקריב ביום מנחת נסכים היינו בנסכים הבאים עם חובה: כותבי האבות. מדרש משנה ותלמוד והגדרות דברים שבפ"ם נענשין: כשורפי תורה. משום דדינן של הלכות בעי' ואינו רשאי לכתובין וכל הלמד מהן מן הכתב אין לו שכר: דב"ם שכתב. תורה נביאים וכתובים: חורשי מילתא שאני. דבר חדוש הוה אותו היקישא ומשום הכי מותר: ל"א משום דאיכא שכחה בחבין: מוטב שתקריב אות אחת מן התורה. דבתיב כי על פי ומוטב הוא לכתוב כדי שלא תשכחת תורה: והשאר דאמרת נסכים הבאים בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים** ודבותיכם **לישר קל** נדר ונבזה שקריבין בחולו של מועד. דחולו של מועד נמי הוי מועדיכם אבל ביי"ט לא נדרו ונבזה אין קריבין ביי"ט: **הא אין בחביון מויר** אלא בעולת יולדת: ועולת מצורץ. דקריב נמי בחולו של מועד: ומנחת חוטא ומנחת קנאות. קריב נמי בחולו של מועד: **אף נסכים ביום**. אותן הבאין עם חובה: **אלי שש"י נידר**. דקריב נמי בחולו של מועד: **ועימא מר אלי שש"י פסח**. שבאין חובה. עם הפסח הכותב וכותב שלמים ונבלת שם: **דאי שש"י נידר דבר נידר ונידב הוא**. נידור אדם לחיות נידר ומנהג נזירותו ומביא אח"כ שלמי וכבר לימד על נדר ונבזה שקרב בחולו של מועד אי"כ ולשלמיסח וזו למא לי: ומכלן נידור דבר נידר ונידב דתנן וזו חפצ"ל דבר תניד ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנוזרות קריבן בבמת יחיד. אלאמא שלמי נידר דבר נידר ונידב הוא מוקריב בבמת יחיד: **אלא אמר ר' יוסף סבי מבאין**. מה יהיה מתניית המנחות והנוזרות לא תינניה הנוזרות קרב בבמת יחיד וליכא למימר להיהו נידר ונידב: **וב דמי כבר תנאי אחר**. הוה רבי מאיר דקריבן בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה עליה צנמ צנמ מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול חביון למנות נזירות היינו עיקר נזירות: **ניד עולם היה**. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] בחברון והוה תמן בתהימא כלומר הא דתנחן (נדר) סתם נזירה מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אויל לתתם כשיכול כך. ועוד **וא** בגשור חוה נזירו: **שחלף ליטוש בבשים** בחביון. כרתניא אציה ממואב דלמיתין מחביון: **דאי לא תימא הכי**. נזירות חדוזה לארין היא נדרי בשכחו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נידר (טז:) מי שניזר נזירות מרובה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים** ודבותיכם **לישר קל** נדר ונבזה שקריבין בחולו של מועד. דחולו של מועד נמי הוי מועדיכם אבל ביי"ט לא נדרו ונבזה אין קריבין ביי"ט: **הא אין בחביון מויר** אלא בעולת יולדת: ועולת מצורץ. דקריב נמי בחולו של מועד: ומנחת חוטא ומנחת קנאות. קריב נמי בחולו של מועד: **אף נסכים ביום**. אותן הבאין עם חובה: **אלי שש"י נידר**. דקריב נמי בחולו של מועד: **ועימא מר אלי שש"י פסח**. שבאין חובה. עם הפסח הכותב וכותב שלמים ונבלת שם: **דאי שש"י נידר דבר נידר ונידב הוא**. נידור אדם לחיות נידר ומנהג נזירותו ומביא אח"כ שלמי וכבר לימד על נדר ונבזה שקרב בחולו של מועד אי"כ ולשלמיסח וזו למא לי: ומכלן נידור דבר נידר ונידב דתנן וזו חפצ"ל דבר תניד ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנוזרות קריבן בבמת יחיד. אלאמא שלמי נידר דבר נידר ונידב הוא מוקריב בבמת יחיד: **אלא אמר ר' יוסף סבי מבאין**. מה יהיה מתניית המנחות והנוזרות לא תינניה הנוזרות קרב בבמת יחיד וליכא למימר להיהו נידר ונידב: **וב דמי כבר תנאי אחר**. הוה רבי מאיר דקריבן בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה עליה צנמ צנמ מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול חביון למנות נזירות היינו עיקר נזירות: **ניד עולם היה**. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] בחברון והוה תמן בתהימא כלומר הא דתנחן (נדר) סתם נזירה מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אויל לתתם כשיכול כך. ועוד **וא** בגשור חוה נזירו: **שחלף ליטוש בבשים** בחביון. כרתניא אציה ממואב דלמיתין מחביון: **דאי לא תימא הכי**. נזירות חדוזה לארין היא נדרי בשכחו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נידר (טז:) מי שניזר נזירות מרובה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים** ודבותיכם **לישר קל** נדר ונבזה שקריבין בחולו של מועד. דחולו של מועד נמי הוי מועדיכם אבל ביי"ט לא נדרו ונבזה אין קריבין ביי"ט: **הא אין בחביון מויר** אלא בעולת יולדת: ועולת מצורץ. דקריב נמי בחולו של מועד: ומנחת חוטא ומנחת קנאות. קריב נמי בחולו של מועד: **אף נסכים ביום**. אותן הבאין עם חובה: **אלי שש"י נידר**. דקריב נמי בחולו של מועד: **ועימא מר אלי שש"י פסח**. שבאין חובה. עם הפסח הכותב וכותב שלמים ונבלת שם: **דאי שש"י נידר דבר נידר ונידב הוא**. נידור אדם לחיות נידר ומנהג נזירותו ומביא אח"כ שלמי וכבר לימד על נדר ונבזה שקרב בחולו של מועד אי"כ ולשלמיסח וזו למא לי: ומכלן נידור דבר נידר ונידב דתנן וזו חפצ"ל דבר תניד ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנוזרות קריבן בבמת יחיד. אלאמא שלמי נידר דבר נידר ונידב הוא מוקריב בבמת יחיד: **אלא אמר ר' יוסף סבי מבאין**. מה יהיה מתניית המנחות והנוזרות לא תינניה הנוזרות קרב בבמת יחיד וליכא למימר להיהו נידר ונידב: **וב דמי כבר תנאי אחר**. הוה רבי מאיר דקריבן בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה עליה צנמ צנמ מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול חביון למנות נזירות היינו עיקר נזירות: **ניד עולם היה**. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] בחברון והוה תמן בתהימא כלומר הא דתנחן (נדר) סתם נזירה מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אויל לתתם כשיכול כך. ועוד **וא** בגשור חוה נזירו: **שחלף ליטוש בבשים** בחביון. כרתניא אציה ממואב דלמיתין מחביון: **דאי לא תימא הכי**. נזירות חדוזה לארין היא נדרי בשכחו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נידר (טז:) מי שניזר נזירות מרובה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים** ודבותיכם **לישר קל** נדר ונבזה שקריבין בחולו של מועד. דחולו של מועד נמי הוי מועדיכם אבל ביי"ט לא נדרו ונבזה אין קריבין ביי"ט: **הא אין בחביון מויר** אלא בעולת יולדת: ועולת מצורץ. דקריב נמי בחולו של מועד: ומנחת חוטא ומנחת קנאות. קריב נמי בחולו של מועד: **אף נסכים ביום**. אותן הבאין עם חובה: **אלי שש"י נידר**. דקריב נמי בחולו של מועד: **ועימא מר אלי שש"י פסח**. שבאין חובה. עם הפסח הכותב וכותב שלמים ונבלת שם: **דאי שש"י נידר דבר נידר ונידב הוא**. נידור אדם לחיות נידר ומנהג נזירותו ומביא אח"כ שלמי וכבר לימד על נדר ונבזה שקרב בחולו של מועד אי"כ ולשלמיסח וזו למא לי: ומכלן נידור דבר נידר ונידב דתנן וזו חפצ"ל דבר תניד ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנוזרות קריבן בבמת יחיד. אלאמא שלמי נידר דבר נידר ונידב הוא מוקריב בבמת יחיד: **אלא אמר ר' יוסף סבי מבאין**. מה יהיה מתניית המנחות והנוזרות לא תינניה הנוזרות קרב בבמת יחיד וליכא למימר להיהו נידר ונידב: **וב דמי כבר תנאי אחר**. הוה רבי מאיר דקריבן בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה עליה צנמ צנמ מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול חביון למנות נזירות היינו עיקר נזירות: **ניד עולם היה**. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] בחברון והוה תמן בתהימא כלומר הא דתנחן (נדר) סתם נזירה מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אויל לתתם כשיכול כך. ועוד **וא** בגשור חוה נזירו: **שחלף ליטוש בבשים** בחביון. כרתניא אציה ממואב דלמיתין מחביון: **דאי לא תימא הכי**. נזירות חדוזה לארין היא נדרי בשכחו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נידר (טז:) מי שניזר נזירות מרובה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים** ודבותיכם **לישר קל** נדר ונבזה שקריבין בחולו של מועד. דחולו של מועד נמי הוי מועדיכם אבל ביי"ט לא נדרו ונבזה אין קריבין ביי"ט: **הא אין בחביון מויר** אלא בעולת יולדת: ועולת מצורץ. דקריב נמי בחולו של מועד: ומנחת חוטא ומנחת קנאות. קריב נמי בחולו של מועד: **אף נסכים ביום**. אותן הבאין עם חובה: **אלי שש"י נידר**. דקריב נמי בחולו של מועד: **ועימא מר אלי שש"י פסח**. שבאין חובה. עם הפסח הכותב וכותב שלמים ונבלת שם: **דאי שש"י נידר דבר נידר ונידב הוא**. נידור אדם לחיות נידר ומנהג נזירותו ומביא אח"כ שלמי וכבר לימד על נדר ונבזה שקרב בחולו של מועד אי"כ ולשלמיסח וזו למא לי: ומכלן נידור דבר נידר ונידב דתנן וזו חפצ"ל דבר תניד ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנוזרות קריבן בבמת יחיד. אלאמא שלמי נידר דבר נידר ונידב הוא מוקריב בבמת יחיד: **אלא אמר ר' יוסף סבי מבאין**. מה יהיה מתניית המנחות והנוזרות לא תינניה הנוזרות קרב בבמת יחיד וליכא למימר להיהו נידר ונידב: **וב דמי כבר תנאי אחר**. הוה רבי מאיר דקריבן בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה עליה צנמ צנמ מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול חביון למנות נזירות היינו עיקר נזירות: **ניד עולם היה**. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] בחברון והוה תמן בתהימא כלומר הא דתנחן (נדר) סתם נזירה מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אויל לתתם כשיכול כך. ועוד **וא** בגשור חוה נזירו: **שחלף ליטוש בבשים** בחביון. כרתניא אציה ממואב דלמיתין מחביון: **דאי לא תימא הכי**. נזירות חדוזה לארין היא נדרי בשכחו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נידר (טז:) מי שניזר נזירות מרובה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים** ודבותיכם **לישר קל** נדר ונבזה שקריבין בחולו של מועד. דחולו של מועד נמי הוי מועדיכם אבל ביי"ט לא נדרו ונבזה אין קריבין ביי"ט: **הא אין בחביון מויר** אלא בעולת יולדת: ועולת מצורץ. דקריב נמי בחולו של מועד: ומנחת חוטא ומנחת קנאות. קריב נמי בחולו של מועד: **אף נסכים ביום**. אותן הבאין עם חובה: **אלי שש"י נידר**. דקריב נמי בחולו של מועד: **ועימא מר אלי שש"י פסח**. שבאין חובה. עם הפסח הכותב וכותב שלמים ונבלת שם: **דאי שש"י נידר דבר נידר ונידב הוא**. נידור אדם לחיות נידר ומנהג נזירותו ומביא אח"כ שלמי וכבר לימד על נדר ונבזה שקרב בחולו של מועד אי"כ ולשלמיסח וזו למא לי: ומכלן נידור דבר נידר ונידב דתנן וזו חפצ"ל דבר תניד ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנוזרות קריבן בבמת יחיד. אלאמא שלמי נידר דבר נידר ונידב הוא מוקריב בבמת יחיד: **אלא אמר ר' יוסף סבי מבאין**. מה יהיה מתניית המנחות והנוזרות לא תינניה הנוזרות קרב בבמת יחיד וליכא למימר להיהו נידר ונידב: **וב דמי כבר תנאי אחר**. הוה רבי מאיר דקריבן בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה עליה צנמ צנמ מאלסו צנמ דידור מלך קלקול דוד כקלקול חביון למנות נזירות היינו עיקר נזירות: **ניד עולם היה**. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] בחברון והוה תמן בתהימא כלומר הא דתנחן (נדר) סתם נזירה מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אויל לתתם כשיכול כך. ועוד **וא** בגשור חוה נזירו: **שחלף ליטוש בבשים** בחביון. כרתניא אציה ממואב דלמיתין מחביון: **דאי לא תימא הכי**. נזירות חדוזה לארין היא נדרי בשכחו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נידר (טז:) מי שניזר נזירות מרובה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת חובה ומחמת חובה: קריבין אפי"ו בלילה. אם נודמנו לו מקריבין בלילה כולל בלילה דחייבי באחריות: אמר ד' ארא בר אבהו ועולת השחר. תמדיי פוסל בהן באבירן ואביריותא קאי קריבין ומתקנלין והולכין כל חלילה (מנחות כלומר) ואם לא נתפעלו כל האבירין של המיד של בין הערבים עד ששעלו תמיד השחר פוסלת בהן באבירים אבל סידור המערכת של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר היו יוס ואין דרכן ליקרב ביום: **לבר מנדיכים**